

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 16. prosinca 2020. [\[Multimedia\]](#)

Zagovorna molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Onaj tko moli nikad ne okreću svoja leđa svijetu. Ako u molitvi nisu sabrane radosti i tuge, nade i tjeskobe čovječanstva, ona postaje „dekorativna“ aktivnost, površan, intimističan stav, čista gluma. Svi trebamo interiornost: povući se u prostor i vrijeme posvećeni našem odnosu s Bogom. Ali to nikako ne znači bježati od stvarnosti. U molitvi nas Bog „uzima, blagoslivlja, a zatim nas lomi i daje“ da utaži glad svijeta. Svaki je kršćanin pozvan da u Božjim rukama postane kruh koji se lomi i dijeli. Odnosno konkretna molitva, koja nije bijeg.

Tako muškarci i žene koji mole traže samoću i tišinu, ne zato da ih se ne bi ometalo, nego zato da bi bolje čuli Božji glas. Kadikad se povlače iz svijeta, u skrovitost vlastite sobe, kako je Isus preporučio (usp. Mt 6, 6), ali, gdje god da se nalazili, vrata svoga srca uvijek drže širom otvorenima: vrata su to otvorena za one koji mole, a da nisu toga ni svjesni; za one koji se uopće ne mole ali u sebi nose prigušeni vapaj, skriveni zaziv; za one koji su pogriješili i zalutali s pravoga puta... Svatko može pokucati na moliteljeva vrata i pronaći u njemu ili njoj suosjećajno srce koje moli ne isključujući nikoga. Molitva je naše srce i naš glas i ona postaje srce i glas mnogih ljudi koji ne znaju moliti ili ne mole, ili ne žele moliti ili nisu u stanju moliti: mi smo srce i glas tih ljudi koji uzlaze Isusu, koji uzlaze Ocu, kao posrednici. Onaj koji hoće moliti povlači se u osamu – bilo da je to dugotrajna samoća ili pak samoća koja ne traje ni pola sata – odvaja se od svega i svijeta kako bi u Bogu našao sve i svakoga. Tako molitelj moli za čitav svijet, noseći na svojim plećima boli i grijehe. Moli za sve i za svakoga: kao da je Božja „antena“ na ovome svijetu. U svakom siromahu koji kuca na vrata, u svakoj osobi koja je izgubila smisao svega onaj koji moli vidi Kristovo lice.

U *Katekizmu* piše: „Zagovarati, iskati nešto u prilog drugoga [...] vlastito je srcu koje je u suglasju s Božjim milosrđem“ (br. 2635). To je prelijepo. Kad molimo mi smo u suglasju s Božjim milosrđem. Milosrđem prema našim grijesima, jer je On milosrdan s nama, ali također milosrđem sa svima onima koji su tražili da se moli za njih, jer [za koje] želimo moliti u suglasju s Božjim

srcem. To je prava molitva. U suglasju s Božjim milosrđem, s onim milosrdnim srcem. „U vremenu Crkve, kršćansko zagovaranje sudjeluje u Kristovu: to je izražaj općinstva svetih“ (*ibid.*). Kad zagovaram za nekoga ili molim za nekoga ja sudjelujem u Kristovom zagovaranju, jer Krist je pred Ocem zagovornik, moli za nas i u svojoj molitvi pokazuje Ocu rane na svojim rukama; jer Isus u tjelesnom obliku, sa svojim tijelom, stoji pred Ocem. Isus je naš zagovornik, a moliti znači biti pomalo nalik Isusu: utjecati se u Isusu Ocu za druge. I to je jako lijepo.

U molitvi nam je na srcu čovjek. Jednostavno čovjek. Tko ne ljubi svoga brata, ne moli ozbiljno. Može se reći: u duhu mržnje ne može se moliti; u duhu ravnodušnosti ne može se moliti. Molitva je samo ako se moli u duhu ljubavi. Onaj tko ne ljubi pretvara se da moli odnosno misli da moli, ali ne moli, jer nedostaje upravo duh koji je ljubav. U Crkvi oni koji poznaju tugu ili radost drugoga idu dublje od onih koji umuju o „glavnim sistemima“. Zato u svakoj molitvi postoji iskustvo onog ljudskog, jer se osobe, koliko god da zablude, nikada ne smije odbaciti.

Kad vjernik, na poticaj Duha Svetoga, moli za grešnike, on ne bira, ne donosi osuđujuće presude: moli za sve. A moli i za sebe. U tom je trenutku svjestan također da se ne razlikuje previše od ljudi za koje moli: osjeća se grešnikom, među grešnicima i moli za sve. Pouka prispodobe o farizeju i cariniku uvijek je živa i aktualna (usp. *Lk* 18, 9-14): nismo bolji ni od koga, svi smo braća i svima nam je zajednička krhkost, trpljenje i grešnost. Stoga je molitva koju možemo uputiti Bogu sljedeća: „Gospodine, nitko živ nije pravedan pred tobom“ (usp. *Ps* 143, 2) – to se kaže u jednom psalmu: „Gospodine, nitko živ nije pravedan pred tobom“, nitko od nas: svi smo grešnici – svi smo dužnici koji imaju nepodmirene račune; nema nikoga tko je besprijekoran u tvojim očima. Gospodine, smiluj nam se!“ I kad se moli tim duhom molitva je plodna, jer ponizno idemo pred Boga moliti za sve. Farizej je, naprotiv, molio naduto: „Hvala ti, Gospodine, jer nisam poput tih grešnika, ja sam pravedan, činim redovito...“. To nije molitva: to je gledanje samoga sebe, vlastite stvarnosti u zrcalu, gledanje vlastitoga odraza u zrcalu zašaranom ohološću.

Svijet ide naprijed zahvaljujući ovom lancu moliteljâ koji zagovaraju i koji su uglavnom nepoznati... ali ne Bogu! Mnogo je nepoznatih kršćana koji su u vrijeme progona mogli ponoviti za našim Gospodinom: „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine“ (*Lk* 23, 34).

Dobri pastir ostaje vjeran čak i kad gleda grijeh svoga naroda: dobri pastir nastavlja biti otac čak i kad se njegova djeca udalje od njega i napuste ga. Ustraje u službi pastira čak i prema onima zbog kojih mora zaprljati ruke; ne zatvara srce pred onima koji su ga čak natjerali da pati.

Crkva, u svim svojim udovima, ima poslanje prakticirati zagovornu molitvu, zagovara za druge. Posebno su to dužni činiti svi oni koji imaju neku odgovornu ulogu: roditelji, odgajatelji, zaređeni ministri, poglavari zajednice... Poput Abrahama i Mojsija, oni ponekad moraju pred Bogom „braniti“ osobe koje su im povjerene. Zapravo je riječ o tome da ih se gleda Božjim očima i srcem, njegovom nepobjedivom samilošću i nježnošću. Moliti nježno za druge.

Braćo i sestre, svi smo lišće s istoga stabla: svako odvajanje nam doziva u svijest veliku samilost koju u molitvi moramo gajiti jedni prema drugima. Molimo jedni za druge: to će biti dobro i za nas i za sve. Hvala!

Pozdrav talijanskim vjernicima

Želim pozvati sve da „pohitaju“ prema Božiću, onom pravom, to jest rođenju Isusa Krista. Ove nas godine čekaju ograničenja i teškoće, ali sjetimo se Božića Djevice Marije i svetoga Josipa: put im nije uvijek bio posut ružama! S kakvim su se samo teškoćama susretali! I s kolikim brigama! A ipak vjera, nada i ljubav su ih vodili i podupirali. Neka tako bude i s nama! Neka nam i ova nevolja kroz koju prolazimo pomogne također da malo „očistimo“ način na koji doživljavamo i slavimo Božić, te se oslobodimo konzumerizma: da bude više vjerski, autentičniji, istinskiji.
